„Зорел" Листо 1.

25 - III - 1934

5 примерки

ЗОРЯ

число 1.
25-III-1934

Літературна частина руско-українських студентів греко-кат. семінарії у Загребу.

Редакція: Товариські одбори (М. Ростунський і Д. Вінник)

„Зоря" і ми.

Уже давно зове сегодні ми, студенти-українці у греко-кат. семінарії, загребу живлей роботи як на полю літературній продукції так і на практичному національній базі, за роботу серед своїх народом. За тобто обидвойо треба найперше щеки за роботу і тяжкоту, а того, бачу щекованя, було вже досить у нас, а вецка і поучней свідомости національній приналежности і охоти до недрисабней обати у почеду власного, особливо християнського образованя і збудови. Тяжко остатнє серці наші рогато дуго, а хоч тати роботи був у великих обставинах, ніяк не замицуючи розвиєм; Ми, руско-українські студенте застановеми ~~зоре~~ свої

власни літературні кружок у Катрин би зле читали свої власні твори, образовали ми на спосмутнім способу и примітох.

Але Катри добри навреш и дівствоване у напрямку національних мелодох и мелодного дїловане во апце, остал без сойх противникох? Нет го. Так їх и ми достали доказ на потатку, и вони виробели, же наше поговаретиво зле похотело наше душки и у самим потатку знїщело наш кружок. Але верме у їх шуре старане за нас Катрин атравдавасне їх поступ, але верме у їх справедлївасу од Катрей чекасне вибосноне наших праведних жаданох!

Медзи тим да ма нетретарне звазе Катру ми конечно поседзи себе здудовали, ми застановели видаваму периодичну газету Катра у самей тивари анї не будзе газета гледаи на форму, але будзе тому задатак да заменї наш кружок и треба да визнаси наше літературні твори, Катри би ми читали на товариским заседанєми. Треба редакцию превежне товариски одбор.

Бизавни зме нее тато наша работа будзе од велкей часни Кесо за літературну нашу здудову, тесно и вкрадиване Карактерних работнїкох медзи народом, тим вецей да вона продукти сталних наших потребох, нашого розвого.

Написал: М. Коспунишки

Наш чоловік.

Стояв сам раз вечером на дворі і притапував собі ще єдна пара. Шипка було часто сонце. Дерева як да обвішані зоз білу порейтку. Шипка цихо у вечаске, єдно ме дараз чує бренчак пратарцох, єдно цитгаґова на санках, хтори бежа по новей сайци. Ішли пада и далей.

Часто мене преходи єден чоловік. Старши може досц молоди. Поздравка, перейде часто мене. Не познам го. Шовтар Петро одрицує мій пред хижу. Пайдзем му часту и питам ме, що то за чоловік, же го ем не познам а видно по нєм же є Русиак.

„Є та тото ані не можем познаць. То бачи Никаса. Недавно приходзи зоз Америки, а був тамо досц дугго. Вон мойх рокох. Red земе були сеченне, були зме добри пайташе."

„Приповедайце ми о нєм. Бачи би сам єдно чобер чуц даца."

И шовтар Петро ми то приповедал.

Був вон мегади, моцни чоловік до роботи, але худобни. Оженел ме вчас, як то уми у нас обичай. Думал же годзен даца посцигнуць у тим животу. Ходзел зоз женку на надниці и так жили єк и многи худобни чоловеки за дасчесна рани приходи и одзеци. Тераз уже було чеше. Лем вон могол ходзиць на роботу жена спумела остаць при дзецох, а працку уже и зоз дзецми було вецей. Одреди приходзе

[illegible] мешаєш, але менше працюю. Бачиш
машина Вона тепер за дрєнку [illegible]. Нема
вигодни робить, як за бешкет на цілий місяць.
Дякей так не буде. Нема робить що [illegible].

Мій син вже трохи дні за границе виїхали,
треба стрілять і вигно не ту не то треба
напісо Ваєти. Брати. Так не [illegible] будет
до Дальна Ніка Ратери [illegible] нього.

Но ідоме ми такі задумані, стрілять
ми треба [illegible] за ці дома [illegible] [illegible]-
рати?" відвів мі Дан Ніка.

„Е, да я і ви в моїх братах, німать [illegible]
[illegible]. Тоби що дасть то горіх, а працюю
бне менше. Я хочу і дрєнку мі треба стра-
ну і нєдрам ей."

„Вам добре" відчи Дан Ніка, „не [illegible] мі а-
тест. Недавно сам робив тілько раз температи, ку
[illegible] Братіна. Тиме ми не тілько дуже добре.
Робати єсть Ресто сідем, а не ремка. Наприклад
добра, так же можно Ванєди дзень дасть добра дома-
ри і я на бак одержину. Тобто ні і ти не
[illegible], може буду ще ці будде лекчіне."

Ні, розуміє, бак мі [illegible] раз жену і
бак дабує о тілько розуміє" відчи Дан Ніко-
ла і [illegible] дасть задумані.

Незнаєш що за [illegible]. Чоловік робі тілько
ну лєн температа на розуміє. Видзи же ту
тілько не розуміє витримать а [illegible] бай мі
на [illegible] місяца. Ніце, так [illegible], не-
буде [illegible] раз [illegible], і тепер ні [illegible]
[illegible] так дасть. Через тількі [illegible], та
[illegible] через [illegible]. Жаль [illegible] [illegible] і тілько
робі жену, [illegible] та [illegible] і від [illegible] нема

мира од тих дугих Rох, мнїє дасгари, гайзибон, гаву, чудних людох... Порадзел ме и зоз жену. Нась и жени, и бо ме ек бидзе вона сама жену зоз дзецоми. Вон ю цеши, же за тати дасКелько тижнї, дак вон мат не ~~найдзе~~ дойдзе и не найдзе роботи, дакК преКубурел, а велКи мат будзе и вон дакус посмоцу. Будзе у степрики дагари Аеньо сцени.

Назберал тесно пенези за драгу и тамал.

Прелоал через веслї вороши, хижи веськи, Красни, а церКви ~~тесно~~ не би ме и дзешеч, таки ека нама зелесцели до єдней. Будовал ме. И на сгати ме вожел трейта гора гатова два тижнї. Приноал на остатКу і до степрики. Аеле що тераз? Нїгдзе нїКого познатого, незна ме зоз тисета людземи анї сварицу не разиеми.

Не так то ак левтати писал. Непонос себе найду роботи. Натрафел на аКаомиК(фаруа, вон єму нанал роботу, але зато треба и їому дацу дакус од надгїци. Кед би го зосадел то би не опал з Риол да себе дакус побенедуе. Єден дзень роби, а два не. Що за єден заробки, за два потрошї. И тих свойх дрїгох задубо потпали и за доен. За рак, за два научел бенедовацу и знаходзицу ме у ивенце, але ме научел инше шутка що єм затрепацелго. Пиц и Картацу.

Пренеки уж и дзешеч та и тетнацу ~~во~~ раки. Зашиц Риол задуе на жену и дзеци. Цогод заробел, настарел и потрошиц, а за доен не остало нїц.

Дошла жена и децата откако Мр.Роса тамо,
доцаде, але тој не пристајало. Мислеше
ме отарају сами за себе, па и Бог тој
дебудаше на ова. Ду одраслите решија ме,
тоадавени на своја своја Бојна Грија.

Да јаснија реч пресадеше, а сега ме
нагоре жена работнИкОт, нарија отсма а она-
ко ѝ и сети. Беа Мр.Роса уште отворен, па
за да работи нешта ми Добраи Добро
пенаци лист на државни пропаК, але и
ни уште такви досадеше, па такви ме вие
Бело найде. Да зз нИм знаеш! Интересу-
ва ме низ наше страну и одпаковаеме се дасну.
Пеpаз ме Бог решеа на дасн. Бој ме ЕК
се пресну жена, децата, Ду Бог за тих такК
забуе. Пресмоа назад. Жена сама Бива у
Бимки, следво ме вишрнуте. Децата ме подо-
задреа за своја работу, тирам ме за де-
ци, ниј нИм ка уште пеpаз не треба. Ајде пе-
раз! Одуметоа Бог о двајс мегадзе
рабох, ЕК ѝх утрадеа, але ме Бога ве-
церИ нИгда не враща. Помоли се!

Нашуте у женскИот прИКлеце и Рас
ме за своја Бегади рабА, да ме такК по-
традеа. Пеpаз да Бог инИнаК работ, але
уште на тамо. Лете та на тамо ивеце трМна
пајда руска Бира, ме ну шИурка будзе отрес-
ушене и ме ну будзе сетИна на женИнИот иве-
це. Ова Бира намала человека. Нема многзе
милосрдного срца, не дало ну утреду од.

гледу. Де је расфи на фрилиним небо на послуђеној ме, да ће патрпљаведа о животу у тепери и иде даље.

Баз сам нађа патрафеј у шавра Пе-ра. Питаме му ме ли позна човека зоз Шиг.

„Познам го" гутори Јани Микаса, вонтоф ре пам ниме. Нами ме сиг даеки провра-тор, лишени, сами, па Расена. Вожи ме на патрицаре сиг даеки пам" Пак ниме нами человек дор она.

Наедам ме, помедзем даћус и пајам. Пак ера свој Вожец.

Шиз вее и дајеј, вајор дуе анс гвуда и найуде Пажду фирку.

Я себе падумам: „Сетни е же е наш человек!"

Написао: Петра Гуљка

Пак добре.

Доктор. Е, ду шеце питац живи, мушиме вагодре-зац ногу.

Хора: Добре! Я думам же ми забранице пису-вно.

Добри совети.

Жена: Јаки мушу, доктор ми гвори же мушиш пајц на спорто. Ца гвориш на тој?

Муж: Идз ту другачу доктори.

До пошуку.

Як ця мала помилка? Ні від голови, ні від пальців! Помилка від голови ж що не тіло і робить — і від неї піде за рукою — добре; а від неї — страждає!!

Представляє себе у голові одну обшиту двійку і перед собою двійку, горе голову і долу набік ноги і руки: кратки розвинені і постні. Крім того розуміє ще: гачі, панталони, кошулею і друге що треба один чоловік до обігреня. Тіло на перший погляд виглядає мотлошно, але мислить через обрітання і розуміння чоловік. Був адвокат. Як був мірний, ані не женився, ані не тримав служницю по, цікого. Сам шукав робіт. Так рано вставав, обігрів ще, посиділся посиділ, позастелював шукав і гайда до уряду. В суботу слухав міру вже на ціну до себе купив за поживлення (так на пр. сира, масла, моркви, петрушки і др.) Але мав нам пан адвокат і один нікрасний обичай. Від купував ще вже один добрий фраштордк до успіх до „покошуб" Як вон що обмина хварей і да, входи ні є, може буду, не кашли, а другий страшні розповідає себе: ей поміжон з одного краю на до другого ще і назом, одбавлен єфрипитик. Так що мало каждий собаки. На раз вон був пан адвокат, забі були мидей вікна.

Чуєще кумо Марко, чий нам пан поп поповну ціра, від так буде каждий собаки!

„Ша вбуде ми кумо голо, і мне не право"

„Ша ти ей зимна праву — відповідала кмеї кумі Марі — Ворошен! Най ми прийде ще раз, ціна ей пану дам. Вера Боже! Від ще раз купив ще поміжон ту до тей його ниміей голові шкуки найдуть ми!"

„Не буде можна було, будуєще тому Ярмо то и велику працу."

„Но ера гей, я тому уважаю як ми „попіту є" мой сир. Най вон урані раждо дзень іф Праве, най ю добре накарми, напої, а та вету, ред ми дацо-шпа-ерне, най бега іф вдаврвоп, та - - но ма ли та не робота?

„Но ма дацо же ей," одповедала Руна Марч.

Та ми Руни позвуреми, але ми адвокат пал лем єрну ду Ну! „В соботу треба будуф єрмитик на пасиф!"

Єдней Ярмей, єрмей соботи, як ма и вме, так ми и той, позберали бабы, ранда зоз свато робу.

„Видуми тоту понарву Марко, зоз вайцами! Ред ми само зоз та лудоет рудим сир дней, же му от єрно подобен до гетаби."

„Що?" здивовала ми Марч, ей ламо, ламо не пра - - а - - - ей шо є! Не правце ламо, модлон ма за Бога небесного, тай сир Руна на пасиф!"

„Я да не правим сир Руне! Погри вон тамо сир!"

„Почем Рисна?" пита ми адвокат.

„Пейц динари!" одповє жена.

„Не - - е - ейц дима - - а - ри, а в соботу само по шри!"

„Да! В соботу по шри а нем Рано по пейц!" одвитує му Руна жена поспішано.

„А ми є гостем добри!

„Попитуйце 'на увпрзице."

Ей - бере адвокат добри фрасатиоак до ро-шок - „вмаст Гиоп з нато дас тоа Рисна, само рано - - - тик и Ромиц ок да є Ивашин."

„Що! Ивашин? А в соботу єсом не Густ Ивашин; Лекай тим Ромиц одн."

„Руно, Руно, рзе ще ми спрацуєше. Дайце ми

тому Комарку з вайцами, да му ёх у Кажеш."
За столом нас сидели вайца едно за другим и гу-
рели то „шивей" главн адвокатовей, питатос
на вельки смешних шпицких присутних.
„Ей, що — що — що? Ми вы смалеєли?"
„Хто? Я да смалеєла? Смалеєл сте!"
Але вайца шидек вше сеншца, едно за другим.
Єшлой.

Пан адвокат од тей згоди нїгда вецей не „Комітовал" сир. Куму ганю одведли поспицає да „валаскей жини, дак Куома Мара пошла од страху пременїцу сукні".

Написал: Собол Єуїен

Добре порабена.

Мара: Ей мамо, да смеКа шадна шица!
Мац: На, а виекна ми ю?
Мара: Не, але сам рудела смаКу да ю вчатї.

Зоз школи.

Професор: Шарлан, ти барз отасна хоратка. Хто ю добре ледо утре ледо остане мало дурни. И ес мал шорелах.....

Добри доктор:

Доктор (у питанню): Колко мертвих?
Слуга: Дзевец.
Доктор: Як то? А дал нїКи за зденицу?
Слуга: Да, але едан не сцел вставац..

У школи.

За валаку П. приншол пан надзорнїК. Учителе питла Мирома: Колко тему мене тари? Мирон не збужел. Пан надзорнїК, да го вицане, дзвигне два палци. Нато Мирон: Магнїен, пан надзорнїК мадрї вонКа.

О імени України и Українців.

Українці мали через свою історию, а и нині мають так много називів імена, та перше називе ще вони настали, и як су добри, як не. Да видиме еще значине імя за Україну окрім Русь и Русин.

Уже у седмім и осмім столітию бивала одна часть Слав. етнох у південно-західній части Европи, и то понад Дунем простір. Тоти називе були предідаве Українців. Вони були поперви собу розділени на низи племенох, котори мали кожде свого заглавне імено а кожде жило своїм самостійним животом. Єдного імена за цілуке не було. Вонаги ме вони називали Бужане (понад Бугом), Дулєби (на Поділю), Деревляне (на Поліссю) и по-му подобно. Тоти племена починають формирану першу державу аж кого древнеслідного року, и тота держава ме вовга Русь, а народ у ней руски. Но, та ще та же ме вона так вовга, и откаго ей тото імено?

Найстарша літоп. предадного Нестора учори же тоту державу заснували нормански Варяги або Руси котори прийшли по великих ріках зоз Скандинавії. Літоп. учори же Варяги прийшли у Славенскі ей вайкови насеглики и сонужили племенски славенскі ріки Різдом. Раснійше вони зрушули Різдоме, и на их места посадили свої воєводи котори зєдинили цілуки тоти племена до єдней держави котра то їх добила імена Русь. Раснійше ме тоти славенски Варяги-Руси стаме зоз Славенами и прийняли их славу а Славени оставили державне уредзене и свойо імено. Тота теория котра на основ на предад. Нестору, на вельо сходнасци же є правдива, але на таки ставари котри у кажду же би могла буц здаг не правдива. Так ме одвагела же у вельке ставарох Несторова літоп. не тагна и неправдивата ме зато у українски історики а следи тота Грушевский

Києва", що „Русь їдохав" и тому їздабне. Видрак такоє же імено „Русь" нема не є славянске и на ме тимо імени вогнало імеи Києвска імена.
Найважнійши доказ маме за то, же імено „Русь" вимиро зоз области Києва, од арабски історикох и істатисуох. У едним істатису пише ме раз „приходо великА Русь" - то є, приходо великі Ратнох на човнох, па їх буреи на Растійскиом морю. Бійцова, а Араби павагеци и часто „Русь" ме вращела доому. Шта ме спасла инше іеци, ред па Нестору о єдних Варягто-Русох поза морем ниї дуже не було. Па ме спасла тиК: Києне торговали, а водна и воловаци пиазди зе могли приеду по рикох и морю на сойх човнох. Тик и да Растійского морем вони приходи при веєй ріки Ратри да него реку, и раз ми ме єво шта спасла иа нас тати історики тиму. Тик торгуюци и воююци Києне, виходи зе приходзеци, двигаси твердиї Ратри будуц ту-вану могедаци драгу за їх торговину. Растійске вони завоювали на шиуки суседни племена, и подложеци їх под своо вегаду. За споуней-шике Києвске Князох було и Маскавске племе под их вегаду. Масква бару тешко приспа-ла вегаду Києвске Князох и вше ме працу їх бунела да не спала нїакога интересуда будзе у тей державі. Києне роширеци своо вегаду над иншіи племена славински Ратри були у їх суседству, и зоз вегаду дасли ми и своо імено „Русь".

Так се стара све та држава добила
назив „Русь". Последњи тренутак се сасе так
не власти але ~~ако~~ своја старина назива-
ли. Ева да се даље стало. Кнез Ярослав
Мудри пред своје синове роздјелио державу
послије својих дванаје синох, а најстаршему
дао власт и власу великога Кнеза. Велики
Кнез немаје тесно сили да држи власу
над својима браћами, и вони самостојно
заповедували у своје Кнежевствуу. Так се
стало идеа загодиће ~~у тих~~ од теј вели-
кеј держави кождому поколенуу, а то е назив
„Русь". Шмуки тати Кнези були сих знаке
Кнезе, а та тим се, даке, власти „Руси",
та се ~~вони~~ ~~по тих~~ тераз почали власу називи
поколенна „Руски" да саси Русох за Кнезох.
Та так була сеи вон каже назив. Касней-
ше се тати Кнези зоз народом сташе-
ли и приеми нова беседу. Так се исто
стало и зоз Москву. Не приемла велико власу,
а Москва завоювала на Киев. Тераз се одо-
ела розмка послиедни Кнежох катри се
була праве назва „Русь" и Московске катри
се еен звонка „Москаль". Не та
не еден народ, путори еще и предадобне
Нестор, да говори же Москаре „а Мехаве"
и ред су од Мехаве беседа не можу буди
нова еда и Кнежне катри се тиеди власно „Руси".

Ева зоз шицкога того висадзи же мено „Русь"
може Українцох а не Москвох бо Українци
постали од Киянох. У тим часу Кед Москве
владали над Києвом тогди ми сме ишли при Ко-
ролитке Киянох (Русах) мено „Україна" и то треба
бо ми и єдни и други волаєми Русе а не були
єден народ. Мено „Україна" настала так Росто
раку 700 або 800. Москве будущи же потовали
вони себе Рус та Рус присвоювали мено „Русь" и
почали ми и сами так волаць, туа скорей
гиа знаєме не робели. На Росиу московски цар
Петра Велики и царица Катерина да зробеї зоз
шицких народох у своєй держави єден, вжали
службове мено за шицких „Русь" або „Руски"
Українцох ми даке адзелно мено „Русь" и
дасто ми Москвоох. Кед ми так так стало
прочатели вони пише барзей мено „Україна",
да ми видзе же вони не тато исто туа ми
Москве. Москвофили и вели други утворе же
Українцох даєм тато мено Леки, и то так
же Україна була у пасльскей держави и на Рос
„Краю" та ми треба волаєма „Країна" а веч
„Україна". Кед ми патри на Корень слова, могло
би ми и верац, але Кед ми патри на час Кед
тата назва настала, видзи ми же тедки Леки
не приходзели у тиски Контакти зоз Українца-
ми, и дзежке може да пановаєм на України, та
же вона була їх Країна. Скорей би могла бути
же мено „Україна" зробели Москве бо у тим
час Кед ми мено тато єдвеєму, була Укра-
на под Москвеми а не под Лехами

Ево, даклє од тога часу ми Украјинци волимо „Украјинци" а Москаљ „Руси."

Есть још једно перо, Катерин, волимо Москаље Украјинце, а ти „Малоруси" ево ек то постојаго. После мојерију руског (украјинског) краља Данила, земља Украјина пређе Галицко-волинског Кнежевства, прешла под власт Литве па прво Галицко-волинскИ Кнези Јурај I и II волели своје Кнежевство „Малого Русьсю", бо на правди та була земља Русь на-прасто литовској Руси. (Теди ми још Украјина звала „Русь") Та назва Катра означује исто једну часту Украјине преостала ми за западну Маларосиј да и после Петра Великого и Катерине, дако називаш Украјинцаси, и так Украјина задржала још једно време.

Лепо знаоли Москаљ да волимо Украјинце и „Хохол" да знаи шуб зба перим. По нашели козаки, и Москаљ их прета так називали и та козаке и називаке Украјинце. Так их волимо од француз.

Ево ми штери имена мало Украјинци, а ових имен једна добре, а то є „Украјина" и „Украјинци"! Та имена тајно означује и време пре Катри за наши од називке фрајхајт є прето вама једне добре.

Написао: Иван Сакчук

Катери:

1) Ја мали, а Бог нема?
2) Ниједну зелу траву, ниједно ми не боји, цаласту шлетку над главу стоји?
3) У једној кући огањ гори, а из друге дим виходи?

Расидба

Лето! Недуже то погодно. На дражe шеза жетни и приповедано що нит шуе предстасто. Цутореони уж и о дивкох, момцох, невестох и баликох. Зашони и до других васкасох. Шати шаки, а шати шаки. – Пасле, чевта охабена до ю шлекра виландрована. Чевта будна зани и у дохтора, до ю человек шак нибиз, ку прикол Тикни госту, не мало ей пенинки не отадуе. И шик ад пилицне па до нимпи.

Мало дасей шоа хлопи. Шецурн цоика Важе. Цутори о шицурит па и о Расидби. Житарите, шидрічаре посуднани. Житере. Ку Бог да здраве – поглю Расидиу. Приповедоа а уж и сиетна шеф.

„Житере, хлопе уж раз!" – Дзити на него жена. „Остасти би оце и до Тадерох. Не знаце же вас жена робота?"

„Но, но, чекай масло! Еш Реди. Знаи же вера шце не готова," апповеда Бати Житро.

„На вацка, ик зоа ие договарели Бати Петре," поме Бати Житро, „у ремашого и порацуну на Раз."

„Да, сеи опрацуце да шицуло хабице на останку. До вона шце не дуз уреена."

„Добре, добре," апповеда Бати Житро и руша ие дому, до ие уж и друпова пагасто розгадуну на Катурки чека ла жена.

„Но посднали сце ие зоз Бати Раом Петром? З Ратрога? Мер Руйце же би зоне не остали у хлеба!

„У ремашого, и у возидби порацуну на Раи, и вони па повоза да едан уреч, до Бати Петро цутореи же буду возиц на шерох Раох."

Зар ми вони так разговорени, не буга нико они Нога, жена - girbosa, невеста. Бачка Митра, а жена його сина Михаила. И вона ми зоз своїм сирисом Михаилом радзела ни будну Кашину ни не, аль не затво же би робела, аль затва да зна ни найде да спанцери ни не.

„Знам же будземе", говори Михаил, „бо не будземе нашу, ода єсу. Шато спасло ода саме свойого, поседи би зоне да Кранчна."

Боме єй не найдзеш Кашину! Воолон єй остану дома! Най идзе спасо и стара. — Зар ми Кажаго, ма хайде Нога, Кай на Кай, а вона - стара вештица, - да ми єсен дости нашли и найде. Єй боме не найдзеш!"

„Ма Нога, спай розум! Ни ми спасена. Ми невеста та би ми сцела заповедаць шверки. Ма ода..." аль они не зверниєс, бо їх вабчато на вечеру, а Нога не будзе бам вмадзи - остатнеї.

Почаса и вечера. Зоз спеса, ода остаса од послідньа, Кури ми цейса тара. Нем ту нвоєму ани спаганки, ани спасати. Чиста, сасна гаведзина. Хчеб гарни аль тиен ~~гарнишни~~ змарнєни. Друге нем нич. А єк би и було! Бачи Митро був єдан од найхудобнейших людзох у вчасаче. Мал и вон дораз жени, та и да нога ходзеци други на надницу. А тераз? Тераз вон ходзи да другога. Шицка однесени Жидзи. Пожичеци спасла пенезни бо му нужна тресало, а вони му однесли жени. Було му барз жаль, аль вон го знал затримаци у себе и нїда га не указавал пред людзми. Найрочнив - вони був веселі. Треба го людзе сонавасци, а дзекатри и отварєци, не ми нич не стара и же нїда не будзе свой бадза. Аль вон ми стораци и тот може буци найвесели од шицких. Аль да єго знаме, така та дасци у людзох!

Понедјелак рано. Праве пауери видјевјели. У кући баћка Митра већ давно шћуки на ногс. Уранијо је иду Кошћу. Баћи Митра заједно шћуки ја у Касидби треба: опатак, Јабоки, осу, гајовки, Коси, и Кашћка. Син му у хоїве оресак Коїка, — ја му остао од митрох, ја стар ек газда, — и трага. И невеста надјенала преј нају пајсу, та ће и вона збера. Ек же пајде вона — онда невеста — преј васјак у подоћтеј офитецуки, небоћлузе. А сану, газдинеј, рикта торбу: фанатак хлеба, сланїни и пјеску, — праве да стану за фрштик, а послуђенак чи адњеме. Ајс шћуки гатове. Кај на митред двора, на чиј већ шедза и оцу и син, чекајо се невеста ће пођбрала.

„Наше Мелано" — так ће васјала жена баћка Митра — „отатри ја раби тота Нага. И слушки вадре а ти ће се не виберете. Ја ће тајно приберем, ајдо да иде на свадбу."

Мелана вашла да хижи. Кај тајо, ајо ја не заћекла. На митред хижи стај Нага. Обекла на себе најлајћу еукно ја стала, свјечу блузу и вишивану офитецу. Шћуки најлајте ће стала. Тераз вжала бијелдо та ће бијеї и трјатра да жвератки.

„Ма ти ћи остајала" — скрићи на ћи сану — ти ћи пођеш на посао одберану, та ће приберам, ек да тераз Велеки Ноћ. Знаш же зруђ тати мстати а обеки стари, та иђ на посао ек и други ћвети. Не буђ ти найтајанина.

„Но, а ек же ~~онда~~ ганеї К---ава ће виће приђре. Ма и ај озда не будјем задњеї. Кај можу други, может и ај" и ајо ће викрушела, вишла наћо вонка и шедла на Кај. Хај ћо Кајо стадјајо да зруђи

[illegible] друга. Нови, нови [illegible] и дала остатоци. Не престајало мене, лесен ми. Уште имаше тешко, ред вишеи зоз валаску. Уште луѓе Ромеси. Тоа ред видоеме Ѓоку, ака е поприкитана, мислуеи знаеи же вона тешка не буде Ромиму. А вона? Шедзи на Року ак дзика ламї. Ѓубиога главу и патри. Так пренеси и на полѣо. Сиѓ пренеси аваи и пагне витроговану Роме. Баи Митро вонаа да житса, статра зо и витодуа Ру Росто. Бакуа натредак, Ресто буде Рриеси.

Нема дама шедзи. Михаа уж и натрагнуа а вони ще шедзи и не дума ме.

„Но, дуѓо уж раз зоз тото Рога! Уте требало да ми ме и подкитаса, а ти шедзиеи ак дзика мрада!"

„Баи не знаеи. Може би думанце ме е така луда? Е да радиеи а чевта статра отиеи да дома жре! Йок! Требала и вона приму! Па, нанесло би ме и за ню работи!"

„Ти не буде дурна, Ѓоко!" говореи ѝ Михаа, „на вона тераз твоа маму, статра ѐ, а ти би слуша ѝ заповедаму, а здало ниеи слуши дзика и навариму. Не може то оеи о суаеи Ромиму. А ти, така млада, требала би да робиеи сте да ауда да тебу. Е ка ти известна? Интерудеа ми ме [illegible]! Рога, а велика рога, не ще бане [illegible]. Ти нас оеи ганаеиеи."

„Ле тераз рога же ме ме брае! Не брие би ти мене да иде онаме да иде онаме да ешу. Оеи е мирно. А оеи еще требаееи! Што би ме стара моа

отишла, а він не робила. І що и тепер робить? Від недовго, а вона своєм Ярині: „Наше Юго принесе дрова до опорища, наше заопеш Рухенко, випуагні вади. Наше Юго тато, наше левто, а сама ме подберала и пошла до церкви. Від ме служба звершена, приде доту и дораз Ярини: „Юго, а ти ми зробила тато, а ти ми заслуга левто." Вену ме добре нас - ма видесли еще и састи не постаВу од шинуВого една вона сама пос - пати „штири" денци, и сесна. І Від преда Кошину, вену вона пораби шинуВо, своєм тин Юго пуз на тато. НаВрикала вона еще велико того, а вену ме подберала и пошла до пацери! Оставена.

„Слава Богу!" думал Михал, „своєм Від пошла. Тоєсон не буде звади!"

Від пришол анцеш, гвари му Михал що Бугра зоз Юлу, а вон гварел так исто „Слава Богу."

Вони ме приготовели робити и Кошели до пагадне. Від уж дванаста, пришла ту и пану зоз послуджен Кол. Випритаведало ей шинуВа.

„Ей, слава Богу, гварела анцеш, „своєм Від пошла, а - дай Боже - да ме видуй ані не враци!"

Написал: Ярина Мудри

Зголована душа [illegible].

[illegible] при обсаду, [illegible] шлях [illegible] — [illegible] — [illegible] —

— Ніби [illegible] не [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] ny ordenadny [illegible] me [illegible] cuidar muchas, ni mentiran.
Ille me dixerat [illegible] je ubiere ido con ma [illegible] tocab-
ramos nuevas [illegible] mucho je con ata y tan se-
ñorias muy cuidos ays necesarias, ayudas [illegible] ayudar-
me, [illegible] je [illegible] ni [illegible] ma [illegible] ge-
ne [illegible] de [illegible] ni [illegible] de ays me-
morias [illegible].

Ille [illegible] dende [illegible], quando ma ese-
mano, – de ben me dexado ays [illegible] y [illegible]-
ny xoquemonoxempo me [illegible] y [illegible] quiere.

Illego ma a [illegible] mucho y [illegible]
xo ma [illegible], [illegible] [illegible] --- Ay,
[illegible] ? Elo, [illegible] [illegible] con se [illegible]
[illegible], y y quiere se ma dar?

Rosa dixo que [illegible] a [illegible] [illegible]
mente. Escreva cosa ne [illegible] dexy y ne [illegible]
con ma ordenanny de da ma ne Rosa [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. Ays [illegible] ne [illegible] [illegible] ays
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] y
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ne, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] y [illegible], y [illegible]-
ne horor de [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ne, y [illegible] ne y [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] Ayme [illegible] ne [illegible], [illegible] [illegible]-
[illegible], [illegible] [illegible] y [illegible], [illegible] [illegible]
ne, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] y [illegible], y [illegible]-
ne horor de [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ne, y [illegible] ne y [illegible] [illegible] [illegible].

Llegar Ayme [illegible] ne [illegible], [illegible] [illegible]-
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] nostrorum ayme-
[illegible] ne bucumpte ma me me ayt ellumar
querla mum a [illegible] ullumar yllrant, eleog me
uage quumbo quercto lomadom. Peq me yode ayud-
em qo hito, nyem a [illegible] cmoumum. Illemudom
ell com mostu mom ayte qar com ofyu ayomtom
mom bue peq vem ardard me nosyduc a he mo-
ron jomuq, ahe ma cmoq he cmoū cumpe qa ma,
pofumt mumu mom ouuoqqoma me mo. ayum
Roumm bonca ampor roumm ercm cmq quarepr- mo
da ore lemq. mumamo a comc ursud do ymmo me
me a q # qpommqmū bonum mepq fog rumma
"ayumm" qarcpo, qarcpodjome qo ayomumo cmq. U ma-
ndumm komqu ayhmū ū, komqu cmoo pomūe aym
mum nodoqmo, ofem a ro mumū "ayū" oqmqom
qarcpe-qarcpo" qqomme qo pofue umqjcum a qmm
q hoym ruume ndcmm ho komqmx ecū cmymm, oq
mumyū ocb-oq cumqo. U mum a jome com, jomuq-
ium com. [illegible]
jomqmo Rolo ume ocmoū ruumum mmmo, qomomq, qoma
jodymmoū mmq ayum, mmqmum ayem cmū. lomū
mmpRome mpq qymqum ryumcmq mpq um mpq om
odymm cumymmū qymc, a ocmū umymmū mmq-
roto qumumq qymmq um mpq om mmum mocom
n jodymmq mom ymymymmum pofocumūor qc
Rumyx com mem mmom qymmq jq qmomor mo qm-
mmq. J q cume Rmc n mmmq qymqme.
mmymcm me. mmo mmo qomo ymmmmū ecod-
mu jomor Rumm me mocommo ho ymmo mo pq,
mcme qmq ymymqymm. qmmmo; Umom qmqm mym-
pocymmq jomc q mocū ymmum omym pom ymc um-
romq mymmqm mymcqū mf mo mo cmmomcum
mmymū mu qmq Rumm com ecqe ymymm, mmymm pom
Rumm mo qmymmqmū pomum mcpq jq qmum mo-
ymmum Komqm mymmū cū, Romqm cmoo Roumū mm
mum mymmo, qomcpo, qomme qo pofue umqjcum a qmm
q hoym ruume mcmm ho komqmx ecū cmymm, oq
mymmm ocb-oq cumqo. U mum a jome com, jomuq-
ium com. [illegible]
jomqmo Rolo ume ocmoū ruumum mmmo, qomomq, qoma

уже данкам виторени познаје сам их све
дозвавих руцкох.

На тврдој вибива два гадјин.

Тат нас сам остао не тата нема го-
дина уз велко раз за тайно роздумовану тей
наши вибивана, фрешаві, половки, гадјини. Де-
шеј сам же то було левино иза ме у тадсвиста
нет, остано онуего ек задуте великк слово, ек-
великк до найдовшей жиска утите осекане же
гадјини иду а же ме приближує --- Ух! Тат
зитах. Вон тинує зовну изаман.

Гадјина вибива даме. Жили ме нати-
нато, дух же був, фека е стад фигура од воску
и удре време ме пренїка из фрони до фрони.

Жиска руке ме едан час. Два часа.
Шиих.

Мама, иза тераз рабим! Жвитати образ
папри до мне стад Ђевник на воно жертву!
Пукане. Мама? Иза то? Жветала ме зовнесто
и жвитати бидни уеси остаси у цути, едне
пристановско! Жиска ме обраца и зеленице и до-
бива фрорну, ух, трули. Запах, тат запах!
Требам боже! Требам! Вибива гадјина. Ох, --- и вену-
ка сам озда застао непирнин снаг, бидовно пре-
тапровашин фрушинем кашуох и полуви фрикава-
нем тарашних главох = = - - - - - - - - - - - -
Бис: едан, два --- дванаду. Пакадне. Чуо
ме дзвони из св. Антуна, па вену из св. Шти-
фана. Ево и нашого. Ек ону нешка глас фрис-
тално фрасни и постни. Ну, ну, ну двога ме бо-
довно треће тврди гласови. А сам ону тек
фриво. Ек неон тврдини пристава доно бидов-
ни глас до тога франо уже тонує слуђно, де ме
невиђа лисетни дувк, уже ударує радаш ни-
ђе глодох и захваћаному тврди Бог.

Нашите, аз роздуетен и топло усмивка, а добрият поздравяващ Бог за тяхната милост, за тяхните чудни дарби и за тяхните чудните земи.

И спадна сол Му ме и творец же ме Дали же сте тесно тоа работ изобразуваме на Него, же сте зад гарнита душ Дали тровен опозиц од Бога или дали е тајно ме Вие стара за мене, туба сте тешко и тасна слуква и родиу.

Шетнуле сте пајрам слушнених драбох, и очеа ги тонаа отрехаше голиоати, долгиоати и бесеравей дагДаеши пајрам друг дрвонох, ги вие обогатени моето загонати душу, дојнала из гонит ги и живе человек Небешкога царства и дабан. шиуРоену друг и душе загоберена.

Написан: Михаило Ромулиев

Правда

А.: Що Ви тие рекле за наградата 10.000 Динари?
Б.: Нер.

Ц. шкаи

Пенаодиу. (Мушеви Ратри дорз Арнитро ритна)
Не ритаи тие Арнитро до ритаи дарз бесно слова! Ето, дали тераз ми тврдитеуе Земјата.

Не разбрев

~~Нам~~
Ајде Бајнат го Нашеј Реј радиу. За прашиу на ритаарие Арнити зрабе: Васер... Васер... Васер... Арнитите, тајна а беу тебе: Ваш Васер ги зима вада.

Пісні

Вечір. Цілий світ у обіймах літньої ночі і воздух пахне квітами лісу, пахнуть вони не на мене тілько широко і душа моя ще дзвіна тихо, тихо... Мовчуть дерева, лише гадає задумане весело пташок і тремтить тай сваїми очи, що не спущеся над уторами вами.

Нараз прорвав тай спір сильні літинська пісня від другого боку вагону.

„Боже, Боже скарав мене,
Молодощі моє за мне!"

Зимна мне летина і замітавсь тісно, трабу нашу тісно тісно летіли Катри тоді за своїм дальше, на так швидко пересади, зі стидуючим-кою і не можеш не одорвеш від дуноК, зі Р-женвай швидко переходи і тілько сам запіс-Ка від тіла дувеїтвавне, від дувеїтвавні Катри як моя виповіду і дувеїтвуе на кажди нам поз-ВеК, ред дуз тату тісно.

~~[illegible]~~ Я стою нашу ку зу тісно у Кожада світо друдКа стану, так и летіне, ні шпорин ходо-ватіе, стоу да укоадаю вагаи до шерного ону. И остатіне ноч ме у вагаче Кажди вагар-ще, та Кравна, рудка, літинська тісня.

Пісні тамоти умухкоа и остатіни и Кожд-ме тракаря попали над вагаче и пресі-вав ме над тоновом.

Зам частаго вмадзи шмуКо ушко и вагаи адтаквав од вечоКей сомрадзі и зем-Кей робаті.

Написав: Петро БуКо

Любов

Перше Різдво, два тижні, і вперше чула церква і хвали Бога мій тату Різдвяна Богородиці. Про любов, що не спіє вперше, щедро мені вливає в серце, роблю, коли мені, повний дорогу любову їду журному вагону. Ева мене на увагу своїх милих, родину, наших сторона, Канада. Щасливий був, бачив їх радости, і хотів не саму історію, щоби слухати тату, ра не дивилися, а також вибачаю тепер слова радости і любови.

Найбільшій радости чоловік дитині і вистачіра тад як ми не тепер мишу Ваш стало, і вперше тут, рідно Бога слова, радости, сльози тату тепер дивлюся тоді великій історії.

А чому же то мишу Ваш так?

То велика любов Вистіру Кожен тим чоловік чувствує їх свойм радістям, нарешти, їх свойому нарешту вагону, Від не тепер до дечкій уроки.

Напишем мені а тепер читаючу то що чувствуєм Від Різдвяні добачим Ірмі тиней церкви, але знаю же то тим Богата, Всегда любов у своєй душі.

Написав: Петро Бурко